

Arrest

nr. 311 352 van 13 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 15 juli 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 21 juli 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtounse origine te zijn. U verklaart te zijn geboren in [K.A.] in Surkh Rod district in de provincie Nangarhar. U was landbouwer en werkte op de velden.

U heeft een paternale oom [M.T.], die twee zonen heeft, [M.Z.] en [I.]. Uw oom [M.T.] en uw neef [M.Z.] waren beide lid van de taliban. U werkte samen met uw vader als arbeider op de velden van [M.T.]. Op een dag vertelde uw oom u dat [M.Z.] die dag samen met vrienden van hem op bezoek zou komen in zijn ouderlijk huis. Uw oom en neef [I.] waren op die dag echter zelf niet thuis, dus vroegen ze u of u voor [M.Z.] en de

gasten kon zorgen. U bracht hen een hele avond eten. Rond middernacht was u toevallig net buiten in de velden om naar de wc te gaan, toen u geweerschoten hoorde. U vermoedde meteen dat soldaten van de overheid een aanval uitvoerden op het huis van uw oom. U vluchtte weg naar uw eigen huis en vertelde aan uw vader wat u net gezien had. De volgende ochtend ging uw vader naar het huis van uw paternale oom en hoorde dat uw neef [M.Z.] samen met zijn gasten was gedood tijdens de raid. Drie dagen later nodigde uw oom uw vader bij hem thuis uit. Zodra die daar echter aankwam, arresteerde de taliban uw vader. Doordat u de raid had overleefd, verdacht de taliban u er van een spion te zijn van de overheid. Uw moeder belde u om u te waarschuwen en niet naar huis te komen. U verliet samen met uw broer het land. Na bemiddeling door de dorpsoudsten werd uw vader weer vrijgelaten. Even later werd hij echter opnieuw gearresteerd, maar ook een tweede maal na bemiddeling weer vrijgelaten.

U verliet Afghanistan zo'n twee maanden voor de machtsovername en reisde via Pakistan naar Iran, Turkije en de Balkanroute naar België. In Turkije, aan de grens met Bulgarije, raakte u van uw broer gescheiden. U kwam in België aan op 13 oktober 2022 en diende een verzoek tot internationale bescherming in bij de bevoegde asielinstanties op 14 oktober 2022.

Sinds de machtsovername is uw oom [M.T.] commandant in de controlepost van [K.A.] en is uw neef [I.] ook bij de taliban. Nadat uw broer op 24 augustus 2023 terugkeerde van Turkije naar Afghanistan werd hij bij zijn thuiskomst meteen gearresteerd door de taliban. Ook uw vader werd een derde maal gearresteerd. Ze zitten sindsdien beiden in de gevangenis.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara en die van uw ouders, de terugkeerbrief van uw broer van Turkije naar Afghanistan, uw oproepingsbrief van de taliban, twee brieven van uw dorpsoudsten naar het districtshuis, de enveloppe waarmee u uw documenten in België ontvangen heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat zij u beschuldigen van spionage voor de voormalige overheid (CGVS, p.12). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, en wel om volgende redenen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS geen correct beeld ophangt van uw leeftijd. Zo verklaarde u bij aankomst in België dat u geboren bent op 31/12/2004. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij toonde aan dat u op 20 oktober 2022 zeker een leeftijd had ouder dan 18 jaar, waarbij 23 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger. (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2022/95774). Uw geboortedatum werd bijgevolg bijgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van 31.05.2005 naar 01.01.1999. Hiermee geconfronteerd bij DVZ verklaarde u dat u dat u de leeftijd van uw taskara had opgegeven. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u wederom dat uw leeftijd 17 jaar en 6 maanden is en u de leeftijd doorgaf die uw moeder u vertelde. Het feit dat u ongeschoold bent kan het verschil van vijf jaar echter niet verschonen. Hoewel het mogelijk is dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun exacte geboortedatum, dient te worden opgemerkt dat het gezien de bijzonder grote kloof tussen uw beweerde en vastgestelde leeftijd, niet aannemelijk is dat u zich op dit vlak gewoon zou hebben vergist. Er kan redelijkerwijze worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt proberen misleiden over uw leeftijd, een belangrijk element in de asielprocedure. Deze vaststelling doet reeds twifelen aan de algemene oprechtheid van uw verklaringen. Het feit dat u zich onterecht als minderjarige voordeed terwijl u werkelijk maar liefst tien jaar ouder bent dan u beweert, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op manifeste wijze.

Voor zover u aanhaalt dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan omwille van beschuldiging van spionage voor de voormalige overheid dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet overtuigen.

Zo stelt het CGVS vast dat u doorheen het parcours dat u reeds aflegde voor de Belgische asielinstanties, geen eensluidende verklaringen wist af te leggen met betrekking tot uw vrees voor vervolging wegens beschuldigingen van spionage. Zo legde u incoherente verklaringen af tussen de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS over de omstandigheden waaronder u aanwezig was in het huis van uw paternale neef [M.Z.]. Bij de DVZ verklaarde u aanvankelijk dat u uw neef thuis ging begroeten. Wanneer u daar vertrok, vond er een aanval van de overheid plaats waarbij uw neef en drie talibanleden omkwamen (Adm. dossier, CGVS Vragenlijst, 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelde u echter dat u in het huis van uw paternale neef moest helpen en voor gasten moest zorgen. Op het moment dat u even naar het toilet was in de velden vond er een aanval van de overheid plaats (CGVS, p.12). Daarnaast was u ook incoherent over het aantal doden in de aanval van de overheid. Op de DVZ beweerde u dat uw paternale neef en drie talibanleden om het leven kwamen bij de aanval (Adm. dossier, CGVS Vragenlijst, 3.5). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, sprak u initieel over vier doden, namelijk uw neef die werd gedood samen met drie anderen (CGVS, p.11). Daarna veranderde u uw verklaringen echter en zegt u dat er die avond drie doden vielen (CGVS, p.12), waaronder uw paternale neef [M.Z.] en twee talibanleden die op bezoek waren (CGVS, p.15). Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn ernstig en raken de kern van uw relaas. Van een verzoeker tot internationale bescherming kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij gedurende de volledige asielprocedure coherente en gelijklopende verklaringen aflegt. Het feit dat u naliel dit te doen, doet in niet geringe mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast legde volatiele verklaringen af over de aanval van de overheid op het huis van uw paternale oom. Zo verklaarde u eerst dat u niet zag met hoeveel auto's de overheid naar het dorp kwam omdat dit niet zichtbaar was vanuit het veld. Omdat u geweerschoten hoorde en u wist dat de taliban op bezoek was in het huis van uw oom, wist u meteen dat er een overheidsaanval gaande was op zijn huis (CGVS, p.17). Ondanks dat u verklaarde dat het huis omsingeld werd door de overheid en dat er vervolgens gevochten werd, verklaarde u enkel dat u het lawaai hoorde van de twee partijen die elkaar beschoten (CGVS, p.17). Echter verklaarde u even later dat u de soldaten zag en u aan hun uniform zag dat ze van het leger waren omdat u niet zo ver van hen was (CGVS, p.18). Geconfronteerd met uw volatiele verklaringen antwoordde u naast de kwestie door te stellen dat het leger weet wat ze moeten doen en ze hun eigen technieken hebben voor een aanval (CGVS, p.18). Deze uitleg is evenwel niet in staat om de volatilitéit van uw verklaringen te verschonen omdat die geenszins verklaart hoe u eerst lijkt te insinueren dat u niets van de aanval gezien heeft – en verder ging op het lawaai dat u hoorde –, maar later wel verklaarde dat u dichtbij genoeg stond om hun legeruniformen te herkennen. Uw verschoning raakt eigenlijk kant noch wal. Dergelijke volatiele verklaringen over de aanval op het huis van uw oom, roepen verdere twijfels op over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u weinig logische verklaringen aflegde over het gedrag van de taliban. U verklaarde dat uw vader de ochtend na de aanval naar uw paternale oom ging en er tot aan de begrafenis geen problemen waren (CGVS p.19-20). U zou zelf geen bedreigingen gekregen hebben en uw vader werd pas op de derde dag na de begrafenisceremonie bij uw paternale oom geroepen (CGVS, p.21). Dat niet u maar wel uw vader bij uw oom werd geroepen en opgepakt is zeer merkwaardig, temeer gezien uw werkelijke leeftijd. Dat er bovendien drie dagen werd gewacht is weinig logisch. Zo ging er namelijk kostbare tijd verloren en dit gaf u voldoende kans om te ontsnappen en uzelf in veiligheid te brengen. Indien u effectief verdacht zou worden van spionage die tot de dood van uw neef geleid heeft kan verwacht worden dat de taliban sneller én daadkrachtiger had opgetreden naar u toe. Uit de COI waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat de taliban spionage heel erg ernstig neemt en dan ook ongemeen hard optreedt tegen mensen die zij hiervan verdenken (zie landeninfo: EASO COI Report – Afghanistan: Individuals targeted by armed actors in the conflict, p.34). Uw verklaringen vallen onmogelijk te verzoenen met hoe de taliban een dergelijke situatie zou aanpakken, waardoor er geen enkel ernstig geloof meer kan gehecht worden aan deze gebeurtenis.

Verder roepen de vreemde en zéér toevallige samenloop van omstandigheden op de avond van de aanval ernstige vragen op. Het is namelijk zeer toevallig en enigszins vreemd dat uw paternale oom en uw neef [I.] die avond niet thuis waren omwille van een familiaal probleem en daarom aan u vroegen voor uw neef [M.Z.] en zijn talibanvrienden te zorgen (CGVS, p.12, 15). Dit is toch eerder vreemd, des te meer omdat uw paternale oom ook bij de taliban zit. Het CGVS merkt op dat het dan ook zeer toevallig is dat net op deze avond – wanneer uw oom en neef [I.] niet aanwezig zijn - er een aanval van de overheid plaatsvond waarbij uw neef [M.Z.] en zijn talibanvrienden werden gedood. Dat u op het eigenlijke moment van de inval net niet in huis aanwezig bent omdat u even naar het toilet ging in de velden is wederom zeer toevallig. Deze zeer toevallige en eerder vreemde samenloop van omstandigheden werpt verdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien is het opmerkelijk dat u niets kan vertellen over de inhoud van de door u neergelegde documenten. Zo legt u een oproepingsbrief van de taliban neer alsook de brieven van de dorpsouderen om uw broer en vader vrij te laten (CGVS, p.13). Echter wanneer u gevraagd werd om meer details van deze brieven bleek u niet in staat om te vertellen wanneer de brieven waren opgesteld of wat er in de brieven geschreven stond (CGVS, p.13). Uw onwetendheid over uw neergelegde documenten is op z'n minst opmerkelijk. Van een verzoeker tot internationale bescherming mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij de inhoud kent van de documenten die hij zelf neerlegt. Uw flagrante gebrek aan info ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van deze documenten.

Tenslotte legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de organisatie van uw reis. Bij de DVZ verklaarde u eerst dat uw vader uw hele reis had geregeld met een smokkelaar. Dit kan echter niet kloppen omdat uw vader op dat eigenlijke moment al vastgehouden werd door de taliban en u pas na zijn arrestatie wist dat u het land moest verlaten (CGVS, p.3). Zo verklaarde u op het CGVS dat uw moeder u verwittigde nadat uw vader werd meegenomen door de taliban (CGVS, p.3). Vervolgens verklaarde u plots op het CGVS dat een vriend van uw vader de reis organiseerde en zelfs een stuk met u meereisde (CGVS, p.11). Het is dan ook vreemd dat u de naam van deze persoon niet kent. U trachtte dit nog te verschonen door te stellen dat u hem gewoon oom noemde omdat hij ouder is (CGVS, p.11). Deze verschoning gaat echter niet op. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de arrestatie van uw vader en de omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde dat u eten bracht naar het checkpoint van de lokale politie (Adm. dossier, CGVS Vragenlijst, 3.5). Voor zover u zou aanhalen dat u hierom problemen kreeg wijst het CGVS op het feit dat u dit op geen enkel moment aanhaalde als asielmotief. Bovendien blijkt uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud dat iedereen in het dorp hen eten bracht (CGVS, p.14). Hieruit kan worden geconcludeerd dat u geen vrees op vervolging koestert omdat u eten bracht naar het checkpoint van de lokale politie.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. De kopies van uw taskara en die van uw ouders vormen een begin van bewijs van uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Gezien de vastgestelde leeftijdsfraude, kan er echter niet zo maar geloof worden gehecht aan de geboortedatum op uw taskara. De terugkeerpas van uw broer van Turkije naar Afghanistan bewijst dat hij ooit is vertrokken en teruggekeerd naar Afghanistan. Op geen enkele manier toont u echter een verband aan tussen uw broer zijn vertrek uit Afghanistan en de door u voorgehouden asielp Problemen. De enveloppe bewijst slechts dat u post ontving uit Afghanistan, hetgeen niet wordt betwist. Wat betreft uw originele oproepingsbrief van de taliban en de twee onderhandelingsbrieven van uw moeder en dorpsouderen om uw vader vrij te krijgen, dient te worden opgemerkt dat er aan Afgaanse documenten weinig waarde gehecht kan worden gezien deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Hoe dan ook kunnen aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

A Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van

2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiïeten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven stonden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van

de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is

het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Hoewel u beweert dat u nog minderjarig was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, blijkt uit het hierboven aangehaalde leeftijdsonderzoek dat u minstens 22 jaar oud moet zijn geweest op het moment van uw vertrek. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van nog geen 1,5 jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 15 juli 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024.

Verzoeker heeft op 21 juli 2024 een aanvullende nota neergelegd en heeft hierbij, om zijn standpunt te onderbouwen dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van zijn in België opgebouwde relatie met W.I., een als vluchteling erkende landgenote, de volgende stukken gevoegd:

- Een kopie van de verblijfstitel van W.I.
- Een brief die werd opgesteld door W.I.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats

had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, op 14 oktober 2022, verklaarde slechts zeventien jaar oud, en dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 20 oktober 2022 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker, op dat ogenblik minstens reeds drieëntwintig jaar oud was en wellicht nog ouder. Hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugschrikt om leugenachtige verklaringen af te leggen. Van een vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om de andere verklaringen, omtrent gegevens die minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit. Verzoekers uiteenzetting dat methodes om de leeftijd te bepalen op grond van een onderzoek van de botontwikkeling een zekere foutenmarge kennen laat niet toe hier anders over te oordelen. Zelfs indien een zekere foutenmarge in aanmerking moet worden genomen, dan nog moet worden vastgesteld dat verzoeker zich merkkelijk jonger voordeed dan hij in werkelijkheid is.

Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat verzoeker, tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 februari 2023, verklaarde dat hij verscheidene Europese lidstaten doorkruiste (Bulgarije, Kroatië en Italië) alvorens een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan. Verweerder beging geen onwettigheid door hierop te wijzen. Waar verzoeker stelt dat het loutere feit dat hij door verschillende Europese landen reisde op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat hij geen nood heeft aan een internationale beschermingsstatus moet worden gesteld dat verweerder verzoekers relaas wel degelijk in aanmerking heeft genomen en heeft uiteengezet waarom het niet geloofwaardig wordt geacht. Verweerder heeft het verzoek om internationale bescherming niet afgewezen op grond van het enkele feit dat het niet zo snel als mogelijk werd gedaan. Verzoekers betoog hieromtrent is dan ook niet dienend.

Verzoeker houdt in wezen voor dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat zij hem als een spion beschouwen. Hij stelt dat de taliban denken dat hij een spion is omdat militairen een aanval uitvoerden op een woning waar een aantal van hun leden zich bevonden net nadat hij deze woning even had verlaten.

De Raad dient te duiden dat uit verzoekers uiteenzetting dat wanneer een persoon meermaals wordt gehoord omtrent een gebeurtenis de verklaringen van deze persoon, zelfs wanneer deze gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, niet steeds consistent zullen zijn, niet kan worden afgeleid dat zijn verklaringen in casu als geloofwaardig moeten worden beschouwd, dat de concrete vaststellingen die in voorliggende zaak werden gedaan incorrect zijn of dat er uit deze vaststellingen geen logische conclusies kunnen worden getrokken. De bewering van verzoeker dat verweerder eraan voorbijging dat de verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken betrekking hadden op andere feiten dan deze waarover hij sprak tijdens zijn latere gehoor is volstrekt onaannemelijk. Aan verzoeker werd tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17 februari 2023, gevraagd welke feiten aanleiding gaven tot de vlucht uit zijn land van herkomst. Hij verklaarde toen dat hij een bezoek bracht aan een neef en dat er na dit bezoek een inval gebeurde in diens woning waarbij vier personen, waaronder zijn neef, werden gedood. Hij stelde dat zijn vader, toen deze een dag later naar de begrafenis van deze neef ging, werd meegenomen door de taliban. Hij zette uiteen dat de inval in de woning van zijn neef drie tot vier dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan gebeurde. Tijdens zijn gehoor bij verweerder kwam verzoeker terug op deze verklaringen – terwijl hij het gehoorverslag van 17 februari 2023 nochtans voor akkoord had ondertekend – en stelde hij dat hij de vierde dag na de dood van zijn neef Afghanistan verliet en dat dit ook de dag was waarop zijn vader werd meegenomen door de taliban (cf. gehoorverslag van 18 januari 2024, blz. 3). Aangezien verzoeker aangaf zijn verklaringen te willen aanpassen staat het in casu vast dat het gaat om dezelfde feiten. Verweerder stelde vervolgens op correcte gronden vast dat verzoeker tijdens de twee gehoren een verschillende reden opgaf met betrekking tot zijn aanwezigheid in de woning van zijn neef. Tijdens een eerste gehoor verklaarde

verzoeker naar de woning van zijn neef te zijn gegaan om deze, na diens thuiskomst, even te begroeten en dat er, nadat hij de woning had verlaten, een aanval op de woning van zijn neef gebeurde door leden van de lokale politie en het leger. Tijdens het tweede gehoor stelde hij plotseling dat hem was gevraagd om in de woning van zijn neef voor gasten te zorgen en hij 's nachts even buiten was voor een toiletbezoek toen er een aanval op de woning kwam. Gezien de aanval op de woning van zijn neef aan de basis lag van de voorgehouden problemen die verzoeker stelt te hebben verwacht dat hij hieromtrent gelijklopende verklaringen aflegde tijdens de verschillende gehoren. Dit is duidelijk niet het geval, zodat het niet onredelijk is om verzoekers relaas als niet geloofwaardig te beschouwen. Dit geldt des te meer nu correct werd opgemerkt dat verzoeker zijn relaas tijdens de verschillende gehoren ook op andere vlakken niet eensluidend is. Zo verklaarde hij tijdens het eerste gehoor dat er vier doden vielen bij de aanval op de woning van zijn neef en hij bevestigde dit initieel bij zijn tweede gehoor (gehoorverslag van 18 januari 2024, blz. 11). Vervolgens verklaarde verzoeker tijdens het tweede gehoor dat zijn neef samen was met twee vrienden (gehoorverslag van 18 januari 2024, blz. 15), dat hij in de woning samen met zijn tante heeft gegeten en *"niet met hen drie"* (gehoorverslag van 18 januari 2024, blz. 16) en dat er drie jongens werden gedood (gehoorverslag van 18 januari 2024, blz. 17). Verzoeker stelde dat toen zijn vader werd ontboden bij zijn oom ook *"de vader van de twee andere jongens"* aanwezig was (gehoorverslag van 18 januari 2024, blz. 21). Ook omtrent het aantal doden legde verzoeker dus geen met elkaar verenigbare verklaringen af.

De toelichting die verzoeker verstrekt omtrent de werking van het geheugen en zijn stelling dat sommige herinneringen sterker worden en andere zwakker is niet van aard om te kunnen besluiten dat een van de overwegingen in de bestreden beslissing incorrect of onredelijk is. Er mag worden verwacht dat verzoeker zich feitelijke gebeurtenissen die volgens hem aan de basis liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst kan herinneren en dat hij deze deugdelijk kan weergeven.

Verzoekers uiteenzetting dat de taliban niet in alle provincies evenveel *"personeel en vrijwilligers"* ter beschikking heeft en dat dit de reden is waarom zij niet *"bij elk probleem"* mensen kunnen inschakelen doet niets af aan verweerders vaststelling dat het weinig logisch is dat zijn vader zou zijn opgepakt door de taliban, terwijl ze hem ongemoeid lieten.

De vaststelling dat verzoeker niet in staat leek de inhoud van brieven die hij, ter staving van zijn asielrelaas, aanbracht weer te geven en dat hij evenmin kon toelichten wanneer deze brieven werden opgesteld is verder niet betwist. Verzoeker merkt slechts op dat verweerder in aanmerking had moeten nemen dat hij weinig geletterd is. Het gegeven dat verzoeker aangaf analfabeet te zijn houdt echter niet in dat niet kan worden verwacht dat wanneer hij bepaalde geschriften aanbrengt hij hieromtrent enige toelichting kan verstrekken. Indien verzoeker meende dat allerhande brieven nuttig waren ter onderbouwing van zijn verzoek om internationale bescherming, dan mocht worden verwacht dat hij zich, bij de personen die hem deze documenten ter hand stelden, bij verwanten, bij zijn raadsman, bij de personeelsleden van of landgenoten in het opvangcentrum waar hij verblijft of bij andere personen die hem kunnen bijstaan, eerst zou bevragen omtrent de precieze inhoud van deze stukken alvorens ze in een procedure aan te wenden. Er dient tevens op te worden gewezen dat verweerder niet louter heeft gesteld weinig bewijskracht te kunnen toekennen aan de door verzoeker aangebrachte oproepingsbrief van de taliban en de brieven van de dorpsouderen, waarin deze verzoeken om zijn vader en broer vrij te laten, omdat hij over deze documenten weinig kon vertellen. Verweerder heeft er, met verwijzing naar bronnenmateriaal, op gewezen dat er aan Afghaanse documenten weinig bewijswaarde kan worden gegeven omdat deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de inhoud van de door verzoeker neergelegde oproepingsbrief hoe dan ook niet toelaat vast te stellen dat zijn relaas enige grond heeft. Er wordt immers, zonder verdere uiteenzetting, louter aangegeven dat verzoeker zich moet aanmelden bij het politiebureau van het vijfde district en dat indien hij in gebreke blijft om dit te doen hij de wettelijke gevolgen hiervan zal dienen te dragen. Inzake de twee onderhandelingsbrieven moet verder worden gesteld dat deze schijnbaar werden opgesteld op vraag van verzoekers moeder en dat aan stukken die werden opgesteld door of op vraag van verwanten uiteraard geen grote bewijskracht kan worden toegekend.

Waar verzoeker er in een aanvullende nota nog op wijst dat hij in België een relatie heeft met W.I, een landgenote aan wie, volgens hem, een internationale beschermingsstatus werd toegekend, kan het volstaan aan te geven dat hij niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een werkelijke relatie. Toen hem ter terechtzitting werd gevraagd of hij de leeftijd of geboortedatum van deze vrouw kende antwoordde verzoeker immers ontkennend. Het betreft daarenboven een meisje dat, volgens de aan de Raad voorgelegde stukken, pas zeventien jaar oud is geworden, zodat niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een lange en hechte relatie. Zelfs wanneer zou dienen te worden aangenomen dat verzoeker een meer diepgaande relatie heeft met W.I moet worden aangegeven dat verzoeker geen stuk aanbrengt dat toelaat te oordelen dat zij enige internationale beschermingsstatus heeft en dat de eventualiteit dat hij een relatie met deze vrouw zou hebben opgestart op zich niet toelaat te concluderen dat hij dreigt te worden vervolgd wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker maakt bovendien ook niet aannemelijk dat de taliban kennis zouden hebben van de personen met wie hij in België relaties onderhoudt.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Er moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving wijzigt hier niets aan. Door erop te wijzen dat steeds moet worden uitgegaan van de meest recente informatie toont verzoeker niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken of dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens kan nog worden geduimd dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die gericht waren tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz 110-115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoekers bewering dat hij in België een relatie heeft met W.I. geeft geen aanleiding tot de conclusie “*dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan*”. Los van het feit dat, zoals reeds gesteld, niet blijkt dat er sprake is en een hechte relatie kan uit het gegeven dat verzoeker enige relatie zou hebben met een landgenote niet worden afgeleid dat hij in Afghanistan het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade, in de zin van 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt immers niet dat ongehuwde Afghaanse mannen die een relatie willen beginnen met een ongehuwde landgenote – waarbij moet worden aangegeven dat verzoeker ter terechtzitting verklaarde dat de ouders van W.I. kennis hadden van het feit dat hij met haar omging – hierdoor enig probleem kunnen ondervinden. Bovendien is er ook, zoals reeds gesteld, geen reden om aan te nemen dat de taliban in Afghanistan enige kennis hebben van de relaties die verzoeker in het buitenland aanging.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

N. VERBRUGGHE toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK